

лошитѣ послѣдствия отъ намаленията въ просвѣтнитѣ бюджети, всеобщото намаление равнището на живота на учителството и циничнитѣ и несрочно скрити намаления на заплатитѣ имъ. Безработицата и рационализацията на учителювата работа вървятъ успоредно съ растящето надмощие на клерикализма, бързащъ да изхвърли изъ училищата позитивната наука и я замѣсти съ срѣдновѣковни суевѣрія — успоредно съ сръчна и непрекъснатата войнствена дресировка, осакатяваща и оглупяваща ученицитѣ — паралелно съ бѣсния растежъ на шовинизма и милитаризма често подъ маската на лицемеренъ пацифизъмъ или даже чрезъ откриване на специални фашистки училища.

Всички проекти за училищни реформи, за които толкова се надѣваха учителскитѣ маси следъ свършването на войната 1914—18 г., претърпѣха пълно фиаско по общо признание. Най-добритѣ защитници на училищнитѣ и учителски интереси сж жертвани отъ управляващата класа, която съ упорство продължава да осакатява училището и жизненото ниво на учителството, пестейки за бюджетитѣ на войната, религията и за поддръжка на бѣлогвардейцитѣ.

Противъ цѣлото това положение, нашиятъ конгресъ издигна високо своя гласъ. Седмиятъ конгресъ на работ. по просв. поканва всички учители да събератъ силитѣ си въ една широка единна организация на учителскитѣ маси за борба противъ намаление жизненото имъ ниво и намаление бюджетитѣ на просвѣтата противъ военната подготовка въ училищата, противъ реакцията и всеобщото подтисничество. Все повече става необходимо да се събератъ всички интеллигентни сили противъ управляващата класа, която системно намалява разходитѣ за просвѣтата и съ това влошава положението на децата на пролетарската класа. Никога не е билъ по-належащъ въпроса за единния фронтъ. Днесъ учителството трѣбва да се присъедини къмъ единствената интернационална организация, действително бореща се за класово единство, за свързване на учителскитѣ борби съ тия на трудящитѣ се работни маси.

Ние знаемъ, че сжществуватъ и други интернационали на възпитателитѣ. Но всички учители знаятъ, че нашиятъ интернационалъ е основанъ много по-рано и доказалъ правото си на сжществуване и борчество. Тия други организации, въ това число и Амстердамския „Sekretarejo Profesio internacio“, можаха да си поставятъ за цель само разтурването и разцепването на нашиятъ интернационалъ, а въ послѣствие и завеждане членоветѣ му на фронта на буржуазното сътрудничество — съ цель да париратъ борбитѣ му за най-голѣма радостъ на буржоазията, която жадува да ни отслаби, като ни раздѣли, и по такъвъ начинъ ни се наложи. За да докажемъ тази разколническа тактика ще припомнимъ случайтѣ въ Белгия презъ 1929 год. и сегашнитѣ такива въ Испания.

Всѣки учителъ може да запита, какво вършатъ тия интернационали за защита материалното положение на учителя, противъ безработицата, за правата на различнитѣ категории учители, за свѣрх-експлоатираниитѣ млади учителки и учители, студентитѣ педагози, за учителскитѣ и учителитѣ отъ поробенитѣ нации и колонии, противъ рационализацията въ училищата за смѣтка на учителството и проле-